

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen

Carl Jacobsen vej 35

2500 Valby

Att.: Tina Madsen

Frederiksberg, den 18. maj 2018

Høringssvar vedrørende lov om ændring af rejsegarantifondsloven

Danmarks Rejsebureau Forening (DRF) er en brancheorganisation for danske rejsebureauer, og har eksisteret siden 1938. DRF repræsenterer i dag over 100 forskellige rejsebureauer, hvis omsætning skønnes at udgøre 70 % af den samlede omsætning på 26 mia. kr. inden for rejsebureaubranchen.

Indledende bemærkninger

DRF vil gerne takke for muligheden for at afgive høringssvar i forbindelse med det fremsendte udkast til bekendtgørelse om registrering, garantistillelse m.v. i Rejsegarantifonden som følge af de ændringer i Rejsegarantifondsloven, der træder i kraft den 1. juli 2018 bl.a. som følge af implementeringen af pakkerejsedirektivet (Rdir 2015/2302).

Som det også fremgår af DRF's høringssvar til ændringsforslaget til lov om en Rejsegarantifond, er foreningen overordnet set ganske tilfreds med de vedtagne ændringer i Rejsegarantifondsloven, og det er glædeligt, at der med Justitsministerens egne ord i tillægsbetænkningen til lovforslaget om en ny pakkerejselov ikke længere er tvivl om, at feriecentre er omfattet af både pakkerejseloven og rejsegarantifondsloven på samme måde som hoteller og andre udbydere af indkvarteringsydelse.

Med ændringerne i rejsegarantifondsloven er der delvist gjort op med nogle af de eksisterende regler, der har skabt ulige konkurrencevilkår for de danske rejseudbydere i forhold til deres europæiske og internationale konkurrenter samtidig med forbrugerbeskyttelsen udvides ved at flere udbydere af pakkerejselignende produkter omfattes af loven.

Konkrete bemærkninger til lovforslaget

Vedrørende § 3

Det fremgår af bekendtgørelsesudkastets § 3, at en erhvervsdrivende anses som formidler for en dansketablet rejsearrangør, såfremt den erhvervsdrivende videresælger rejsearrangørens rejseydelser, og det af udbudsmaterialet, faktura m.v. fremgår, at den erhvervsdrivende er en formidler for rejsearrangøren.

I forlængelse heraf anføres det endvidere, at Rejsegarantifonden kan kræve, at rejsearrangøren og formidleren skal udfylde en formular, der er udarbejdet af Rejsegarantifonden, hvoraf det fremgår, at formidleren for rejsearrangøren opnår fritagelse for registrering i Rejsegarantifonden.

DRF formoder, at den i bestemmelsen omtalte formular er den såkaldte formidlererklæring, som Rejsegarantifonden har udarbejdet. Den pågældende formidlererklæring går imidlertid i dens indhold betydeligt længere end blot at sikre Rejsegarantifonden mod tab som følge af formidlerens konkurs. Således følger det bl.a. af vejledningen til formidlererklæringen, at en arrangør også hæfter for leveringen af pakkerejsen og dermed også for eventuelle mangler ved rejsearrangementet, hvilket ikke er et område, Rejsegarantifonden efter loven er forpligtet til at beskytte den rejsende imod.

Rent faktisk har vejledningen til formidlererklæringen medført, at den rejsende – uden at være bekendt med den pågældende formidlererklærings indhold har kunnet støtte ret herpå i en sag ved Østre Landsret, hvorefter en rejsearrangør blev gjort ansvarlig for at kompensere en rejsende for mangler ved en købt og gennemført pakkerejse, hvor formidleren efter den rejsende hjemkomst var gået konkurs.

Et sådant krav, der alene fremgår af vejledningen til Rejsegarantifondens formidlererklæring synes ikke at have støtte i det beskyttelsesformål, som Rejsegarantifonden er sat i verden for at sikre.

På den baggrund er det efter DRF's opfattelse et både uhensigtsmæssigt og ikke proportionalt krav, at bekendtgørelsen betinger en brug af Rejsegarantifondens erklæring. Det bør således i overensstemmelse med bestemmelsens formål og ordlyd være tilstrækkeligt, hvis det blot fremgår af bekendtgørelsen, at parterne skal indlevere en fuldmagtsaftale til Rejsegarantifonden, hvori rejsearrangøren indestår for formidlerens eventuelle konkurs overfor Rejsegarantifonden, således at formidleren derved kan opnå fritagelse for at skulle registreres i Rejsegarantifonden.

Vedrørende § 5

Det fremgår af udkastets § 5 stk. 4 i forbindelse med en rejseudbyders anmodning om registrering i Rejsegarantifonden at pågældende virksomhed kan blive registreret midlertidigt. I det tilfælde, hvor den pågældende

virksomhed ikke stiller den påkrævede garanti indenfor den af Rejsegarantifonden fastsatte frist, kan virksomhedens registrering blive slettet.

Det fremgår herefter i bestemmelsens sidste punktum, at Rejsegarantifonden underretter den pågældende virksomhed om en sådan sletning samt oplyser om konsekvenserne heraf.

Det fremgår ikke nærmere, hvad konsekvenserne af en sådan sletning måtte være, og i forlængelse af bemærkningerne nedenfor til § 20 synes der ligeledes her at være behov for, at Rejsegarantifonden forpligtes til at gøre omverdenen tydeligt opmærksom på, hvis en virksomhed, der burde være registreret, er blevet slettet.

Vedrørende § 6

I forbindelse med betaling af det årlige administrationsbidrag til Rejsegarantifonden, fremgår det af udkastets § 6 stk. 2, at virksomheder, der registreres for første gang, kun skal betale for den omsætningsbestemte del af administrationsbidraget.

For en umiddelbar betragtning synes bestemmelsen ikke helt anvendelig i praksis al den stund, at der ved en nyregistrering ikke foreligger en omsætning at tage udgangspunkt i, og på denne baggrund forekommer det mere oplagt, at det var en kombination af det faste administrationsbidrag sammen med registreringsbidrag.

Under alle omstændigheder bør det sikres, at der med bekendtgørelsen er adgang til, at Rejsegarantifonden kan fastsætte beløbsstørrelser for henholdsvis administrationsbidrag og registreringsbidrag, der sikrer at nyregistrerede i størst mulige omfang bidrager på samme vilkår som de øvrige registrerede i Rejsegarantifonden.

Vedrørende § 7

Med henvisning til bemærkningerne ovenfor til § 6 skal DRF betone vigtigheden i, at størrelsen på registreringsbidraget i overensstemmelse med bekendtgørelses-udkastets § 10 afspejler Rejsegarantifondens faktiske omkostninger, således at bidraget ikke sættes for lavt. I modsat fald risikerer man en skævvridning af de registreredes bidrag til Rejsegarantifondens drift.

Bidraget bør således ikke være af en ubetydelig størrelse henset til, at nyregistrerede i så fald ikke vil bidrage på lige fod til driften på samme vilkår som de allerede registrerede virksomheder.

Størrelsen på bidraget bør desuden have en vis afskrækkende effekt overfor de virksomheder, der mere eller mindre systematisk ikke efterlever fondens tidsfrister i forbindelse med krav om garantistillelse med den konsekvens at de

slettes og herefter genregistreres, når de stiller eller forhøjer en eventuelt afkrævet garanti.

I den forbindelse bør det også tages i betragtning, at man ikke skal kunne spekulere i at lade sig slette for så at lade sig genregistrere for på den måde samlet set at betale mindre bidrag i det pågældende år, hvis man på den måde kan komme udenom at betale administrationsbidraget og dermed kun betale registreringsbidraget ved genregistreringen.

Endelig skal det bemærkes, at bidraget omvendt ikke bør have en størrelse af prohibitiv karakter, der vil medvirke til at nystartede virksomheder ikke lader sig registrere.

Vedrørende §14

I udkastets § 14 stk. 3 fremgår det, at; *"...Uanset stk. 1 og stk. 3 kan Rejsegarantifonden i overensstemmelse med §§ 14 og 19 i lov om en rejsegarantifond fastsætte, at garantien skal have en anden størrelse"*. Henvisningen til stk. 1 og stk. 3 er formentlig en fejl, således at korrekt henvisning er stk. 1 og stk. 2.

Vedrørende § 17

Det fremgår af bestemmelsen, at en registreret virksomhed i forbindelse med aflæggelse af årsrapporten, skal indsende revisorerklæring til Rejsegarantifonden. I den forbindelse er det i stk. 2 anført, at Rejsegarantifonden kan stille samme krav til virksomheder, der er etableret uden for EU/EØS for så vidt angår de i stk. 1 krævede regnskabsoplysninger og den nævnte revisorerklæring.

DRF skal på den baggrund opfordre til, at det sikres, at Rejsegarantifonden kan stille visse kvalitative krav til sådanne tredjelands revisorerklæringer for at sikre den tilstrækkelige og nødvendige uafhængighed og faglige vurdering.

Vedrørende § 20

I udkastets § 20 er proceduren for manglende eller ikke rettidig indberetning af de i §§ 17-18 oplyste oplysninger beskrevet. Det fremgår heraf, at hvis Rejsegarantifonden ikke inden 14 dage efter udsendelse af en rykkerskrivelse til den pågældende rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejsearrangør modtager de anmodede oplysninger, kan Rejsegarantifonden slette den pågældende virksomheds registrering i Rejsegarantifonden.

Det anføres i den forbindelse, at virksomheden skal slettes fra den elektroniske liste over rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, der opfylder forpligtelserne efter lov om en rejsegarantifond.

Henset til at konsekvenserne af at blive slettet indebærer, at en rejsende ikke længere vil nyde konkursbeskyttelse for køb af rejser hos den pågældende virksomhed, og at det er en virksomhed, der burde være registreret synes det ikke tilstrækkeligt, at virksomheden blot slettes.

Der bør i den forbindelse i det omfang det måtte være foreneligt med implementeringen af pakkerejsedirektivet og anden lovgivning i øvrigt, være mulighed for at lave en slags "name and shame" eller "sur smiley" liste på Rejsegarantifondens hjemmeside, hvor det fremgår, hvilke virksomheder, man som rejsende skal være særligt opmærksomme på.

Dette netop ud fra betragtningen, at der er tale om virksomhedsdrift i strid med loven og på et område, hvor den rejsende af samme årsag meget vel kan have fået en berettiget forventning om, at vedkommende netop er registreret i rejsegarantifondsloven.

Afsluttende bemærkninger

Såfremt ovenstående bemærkninger til høringsvaret måtte give anledning til uddybende bemærkninger, er Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen naturligvis mere end velkomne til at kontakte os i den henseende.

Med venlig hilsen

DANMARKS REJSEBUREAU FORENING

Jakob Hahn
Afdelingschef

Lars Thykier
Administrerende Direktør